

Ukázka č.2

Dar Uru Awrakh, enqainoré 575 e. d.

Svítání zastihlo Dar Uru Awrakh uprostřed horečné činnosti. Sorgan dopřál svým mužům jen krátký spánek. Všichni tušili, že nastávající den bude rozhodující pro bytí a nebytí tvrze, a tak se celou noc připravovali na další zteč nepřítele. Zpevňovali bránu, nosili na hradby zásoby zbraní, připravovali nádoby s vodou k obraně před dalším očekávaným ohnivým útokem. Abarhil odešel do chrámu, kde byly uloženy již značně prořídle zásoby zbraní. V noci se rozhodl pro uskutečnění plánu, o kterém uvažoval již předchozího dne. Pokusí se hned na začátku útoku zasáhnout nepřátelského velitele a připravit tak draka o jeho hlavu. Na to však potřebuje ten nejdelší šíp, jaký se dá v pevnosti najít. Nějakou dobu procházel uložené zbraně, až si nakonec vybral tři střely. Postavil si venku terč, aby vyzkoušel, jak se budou při střelbě chovat. Poodešel asi šedesát kroků, natáhl luk a vystřelil první z nich. Zdálo se mu, že střela nepatrně rotuje a nedrží směr. Šíp nebyl úplně rovný. Na krátkou vzdálenost to nevadilo, ale při střelbě na plánovaný cíl by byla nepřesnost příliš vysoká. Vzal další šíp a opět vystřelil.

Tak jej zastihl Roghibor, který jej přišel pozvat na Sorganovu radu. Udiveně sledoval jeho střelecké cvičení.

„Roghídan je vynikající střelec, to už předvedl, ale nemyslím, že je nutné, aby cvičil střelbu bezprostředně před útokem nepřítele. Má to nějaký smysl?“

Abarhil se na něj usmál. „Má, Roghibore, a já doufám, že naprosto zásadní pro obranu tvrze, ale to ti teď nemohu říci.“

Klidně a beze spěchu se vydal směrem k terči. Roghibor jej zamračeně a nespokojeně doprovázel.

„Dobře, ale náčelníci na tebe čekají, je třeba spěchat, útok může začít každou chvíli.“

Když došli k terči, vytáhl z něj Abarhil jeden ze šípů a pro sebe tiše pronesl: „To je ten pravý. S tím by se to mohlo podařit.“

Pak se obrátil ke společníkovi a krátce se na něj podíval. Vnímá jeho nespokojenost a nepokoj. Přitom se mu vybavil obraz malého muže z plání kdesi daleko na jihu. V duchu se usmál, když jej napadlo, co by teď asi řekl.

„Všechno má svůj čas, Roghibore. A kdo spěchá, možná bude čekat. Lovce i válečníka zdobí jedna a tatáž vlastnost. Být v pravou chvíli na pravém místě. Ještě si musím něco vzít ze svých osobních věcí!“

Když došli k chatě, která mu v pevnosti byla několik týdnů domovem, vzal svůj vak a vyňal z něj malou skleněnou lahvičku, kterou ukryl pod zbroj.

„Jsem připraven, můžeme jít,“ oznámil společníkovi.

Sorgana s jeho doprovodem zastihli na hradbách, kde si prohlížel tábor nepřítele. Přestože od svítání již uběhlo hodně času a slunce již vystoupalo vysoko nad obzor, nezaznamenali před hradbami žádné známky příprav k útoku.

„Je to zvláštní, že zatím nezaútočili,“ zaslechl Abarhil otázku jednoho z náčelníků i Zerilarovu zamyšlenou odpověď. „Myslím, že na tom nic zvláštního není, jistě zjistili, že sem od Shari Karu přicházejí posily. Otázkou je, jak jsou velké. Oni to již možná vědí, my se můžeme jen dohadovat. Podívejte, jak se některé oddíly přeskupují na západ. Jestli dorazila pomoc od Hurlana a k nim se připojil zbytek Sharianů, mělo by to být více jak tisíc kopí.“

Sorgan ustaraně přehlédl nepřátelské ležení a pak ukázal rukou na sever. „Máš pravdu, synu, ale i tisíc kopí je jako kapka v moři proti této potopě. A podívejte se tam, od severu přicházejí další oddíly. Nepřítel sem přesouvá další muže z východního

ležení. Myslím, že se nemýlím, když řeknu, že tam dole jsou čtyři tisíce mužů a možná ještě víc.“

Zúčastnění náčelníci pokyvovali hlavami. Včerejší nadšení, vyvolané novou nadějí, jim vtilo krev do žil. Skutečnost a rozložení sil je však nutilo k obezřetnosti a opatrnosti.

„To jsou více jak tři na jednoho. Stejně jako v případě, když jsme sem přijeli my před dvěma měsíci,“ vstoupil do rozhovoru Abarhil.

Sorgan se otočil a usmál se na mladíka, kterého si za dobu pobytu v pevnosti oblíbil. Líbila se mu jeho všímavost, rychlý úsudek a vážil si i jeho nápadů a postřehů, které obráncům již několikrát pomohly.

„Buď vítán, Roghídane. Umíš dobře počítat na rozdíl od mých sharianských druhů. Máš sice pravdu, ale na rozdíl od nás je již pevnost není schopná pojmout. Pokud by se jim podařilo prorazit jako nám skrze ležení nepřítele a dostat se do pevnosti, o čemž pochybuji, naše zásoby by se brzy vyčerpaly. Jen by zhoršili naši situaci. Doufám, že Roghian tohle všechno Hurlanovi vysvětlil a že mají jiný, nám bohužel neznámý plán.“

„Ať mají plán jakýkoliv, myslím, že bychom se jim měli pokusit pomoci,“ odpověděl pomalu a rozhodně Abarhil.

Sorgan se na něj s nadějí podíval.

„Máš, Roghídane, plán, který by nám mohl pomoci? Je-li to tak, sem s ním!“

Abarhil se chvíli díval na nepřátelské ležení a pak se obrátil k napjatě vyčkávajícím posluchačům.

„Podívejte, jak přeskupují oddíly,“ ukázal rukou postupně do několika směrů, „na křídla se přesouvají jízdní oddíly, na střed sestavy oddíly lučištníků a Katawdů. Myslím, že dnes útok na hradby nepřijde. Vypadá to, že pomoc dorazí dříve, než myslíme. Oni se nechystají na zteč tvrze, ale na odražení útoku zvenčí.“

„Možná, ale tvůj plán?“

„Každé vojsko má hlavu, někoho, kdo jej řídí. Tady u nich je to velitelské stanoviště na pahorku uprostřed gorwondských oddílů. Kdybychom zabili velitele Gorwondů, připravíme nepřítele na čas o velení, to by mělo Hurlanovu útoku pomoci.“

Sorgan se zamračeně a s nedůvěrou podíval na Abarhila.

„Až doposud byly, Roghídane, tvé rady mimořádně cenné. Ale nyní mám pocit, že mluvíš z cesty. Čtvrtíš jelena, který běhá po druhém břehu řeky. Samozřejmě, že kdybychom zajali nebo zabili jejich velitele, získáme výhodu, ale jak to chceš udělat? Jak se k němu chceš dostat? I kdybychom podnikli výpad, těmi gorwondskými zástupy se k němu neprosekáme.“

„Co když je ještě jiný způsob?“

„Jiný způsob? Jaký?“

„Šíp!“

„Šíp?“ Sorgan se na chvíli odmlčel a očima měřil vzdálenost z hradeb na pahorek. „Ty ho chceš na tu vzdálenost zasáhnout šípem? Vždyť je to téměř osm set stop. Tam nedostřelí žádný sharianský luk!“

„Z hradeb nikoli, ale z Togiany ano. Odtamtud je to blíž a budu střílet dolů.“

Když uviděl nedůvěřivé obličej náčelníků, ještě dodal: „Sharianský luk možná nedostřelí, ale můj ano. Dnes ráno jsem si vybral šíp, který jak věřím, dokáže tu vzdálenost překonat.“

V očích, které se k mladému muži otočily, však mohl číst jedině – nevěříme. Nikdo se mu neposmíval, natolik si již nového druha vážili, ale tento plán jim přesto připadal neuskutečnitelný.

„Dobře. I kdyby tvůj šíp překonal tu vzdálenost, i kdybys jej na tu vzdálenost dokázal zasáhnout, tak věříš, že tvůj šíp bude mít takovou sílu, aby zranil, nebo dokonce zabil muže ve zbroji?“ zeptal se jeden z náčelníků, který tím za všechny ostatní vyslovil to, co se jim honilo hlavou.

„Ne, to můj šíp skutečně nedokáže,“ odpověděl klidně Abarhil, jenž takové pochybnosti očekával.

„Tak o čem je tedy tvůj plán, když jej nedokážeš zabít?“ zeptal se již netrpělivě Sorgan, na kterém bylo vidět rozladění z toho, jak Abarhil kličkuje.

„Ta střela bude otrávená. Stačí sebemenší poranění, takové, které způsobí jen krupěj krve, a během několika okamžiků bude mrtvý.“

Sorgan zvedl obočí a usmál se. „Mladíku, ty jsi Astoghárův chránělec. Co je to za jed? No, pověz?“

„Je to adiwanský jed, z pavoučí matky z jeskyně Dowghiró.“

„Smrtelný jed Nomghanů? Slyšel jsem o něm. Skutečně prý zabijí během chvíle. A ty věříš, že na tu vzdálenost skutečně dokážeš zasáhnout nechráněné místo mimo zbroj?“ otázal se stále ještě pochybující dawigelar.

Abarhil jen pokrčil rameny. „Budou-li při mně stát bohové? Střílet mě učil muž, který by to jistě dokázal. Ze vzdálenosti sta stop trefil oko hargora!“

Sorgan se na něj chvíli mlčky díval, zavrtěl hlavou, jako by si říkal, že takhle sebevědomé může být jen mládí, ale pak souhlasně pokýval hlavou.

„Dobrá, budeme věřit, že jsi stejně dobrý jako tvůj učitel. Jestli tohle, Roghídane, dokážeš, vstoupí tvůj výstřel do sharianských pověstí a ještě naši pravnuci si budou s úctou vyprávět o tom, co dokázal Roghídan Agorlach, Roghídan lukostřelec.“

Potom se obrátil k společníkům.

„Udělejme to takto. Až se objeví Hurlan a jeho muži nad Darli Grottem, pokusí se Roghídan zneškodnit velitele Gorwondů. Ať už se mu to povede, nebo ne, po jeho výstřelu vzplane hranice na Togianě jako domluvený signál, že vyrážíme k výpadu do zad nepřítele, abychom Hurlanovi pomohli. A potom nechť je nám Astoghár nápomocen. Každý válečník potřebuje alespoň kapku válečnického štěstí. My budeme potřebovat studnu štěstí! Pojdme se připravit!“

Náčelníci sestoupili z hradeb a uvnitř pevnosti propukl již podruhé během krátké doby horečný ruch. Část mužů sedlala koně a připravovala se na výpad z pevnosti. Další část pomalu rozebírala val, který v noci pracně zbudovali a který měl zpevnit bránu. Nikomu to však nevadilo, protože zpráva, že pomoc je na dosah, se rozšířila po celé tvrzi a vzbudila nadšení. Nikdo z prostých válečníků nepřemýšlel o tom, zda jsou posily dostatečné, aby rozevřely čelisti, v nichž byla tvrz sevřená. Jediné, čím nyní všichni žili, byla zpráva o tom, že pomoc je tady a obklíčení končí.

Slunce bylo téměř na vrcholu své dráhy, když se z věže ozval nadšený pokřik stráží.

„Jezdci! Hurlan dorazil!“

Kdo měl nohy a nebyl zaneprázdněn jinou neodkladnou činností, běžel na hradby. Stejně tak Abarhil se Sorganem a dalšími náčelníky. Sotva vyběhli nahoru, upřeli oči nedočkavě na západ. Na místě, kde začínal Darli Grot a kde se do té doby téměř rovná pláň začínala lámat a pomalu klesat dolů k tvrzi, stála dlouhá řada jezdců. Nebylo pochyb, Harghané dorazili. Abarhil se pokusil odhadnout jejich počet. Vzhledem k tomu, že zabírali téměř míli od severu na jih, odhadl, že jejich počet hodně přesahuje tisícovku. Potom však jezdcí, aniž by se začali řadit k útoku, udělali nečekaný obrát. Dlouhá řada se rozdělila a jezdcí se přesouvali na obě křídla, přičemž uprostřed se otevřela velká mezera. I ta se však po chvíli začala plnit.

„Ale... To už nejsou jezdcí! To přece není možné, že by to byly pěší oddíly?“ vykřikl jeden z náčelníků. Na tu dálku bylo těžké rozpoznat, o koho se jedná, a tak všichni překvapeně vrtěli hlavami. Harghané nikdy netáhli do války jinak než koňmo. Jestliže střed sestavy začínaly plnit pěší oddíly, musely to být oddíly Erighanů.

„Tvůj přítel je největší brin, jakého jsem kdy potkal,“ vykřikl nadšeně Sorgan, otočil se k Abarhilovi a plácl jej radostně do zad.

„Dokázal nemožné, přivedl sem i Erighany!“

Nechápavě zavrtěl hlavou a otočil se i k ostatním náčelníkům. „Tomu bych nikdy nevěřil, že sem dorazí Erighané! Podívejte, pořád tam pochodují další a další oddíly. Vypadá to, že už je jich stejně jako Harghanů, nebo ještě víc?“

Skutečně, mezeru, kterou vytvořily jízdní oddíly, zaplnily do nejmenšího místa erighanské pěší pluky. Celá linie chyrkhanského vojska se pomalu posouvala vpřed. Nyní byly přední oddíly vzdálené asi půl míle od hradeb. Tam se dlouhá řada mužů a koní zastavila, jako by čekala na nějaký pokyn.

„Myslím, že přišel tvůj čas, Agorlachu. Spěchej, protože Shariané již brzy vyrazí vstříc svým bratrům,“ řekl Sorgan Abarhilovi, pak se obrátil směrem do pevnosti a hlasitě vykřikl: „Hej, odstraňte zátaras a připravte otevření brány! Sharianští vlci vzhůru do sedel, kořist je na dosah. Hon začíná!“

Abarhil se ještě krátce podíval na vojska seřazená k bitvě a rozběhl se ke schodišti na Togianu. Zmocnilo se ho vzrušení. On to bude. On, prostý lukostřelec z Merélosu, na jehož pokyn se dají do pohybu tisíce mužů. Nikdy tak rychle nahoru nevyběhl, ale na ochozu věže měl pocit, že se mu roztrhnou plíce a srdce mu vyskočí z hrudi.

Bohové, to není dobré, musím se uklidnit, ještě mám čas, říkal si v duchu.

Posadil se, zády se opřel o hradební ochoz a zavřel oči. Snažil se vědomě ovládnout dech a zběsilý tlukot srdce. Cítil, jak se bušení ve spáncích zmírňuje, a i jeho dech se začíná uklidňovat. Otevřel oči a díval se přímo do tváře Roghiborovi, který vyběhl za ním a v předklonu se na něj zadýchaně usmíval.

„U Maghúra, Roghídane, tobě narostla křídla? Ty jsi neběžel, ty jsi letěl.“

Abarhil jen zadýchaně přikývl a oba ještě chvíli odpočívali, aby popadli dech. Roghibor se narovnal první a podíval se dolů do pevnosti.

„Je čas, Roghídane, Shariané už jsou seřazení!“

Abarhil se zvedl a krátce se podíval dolů, kde v hloubce uviděl dvě stovky jezdců na koních, jak se řadí proti stále ještě zavřené bráně. Přešel na druhou stranu věže a podíval se do nepřátelského tábora. Oddíly Orofantarů, Katawdů, černých Jižanů i Gorwondů byly seřazeny a připraveny odrazit hrozící útok. Na svahu nad nimi jako lavina hrozící utržením stálo anghirské vojsko. Oba voje odděloval volný pás široký přibližně pět set stop. Na pravé straně přímo pod Togianou byl násep obležený gorwondskými jezdci. Na jeho vrcholu sedělo na koních několik velitelů. Všude bylo cítit napětí jako před bouřkou.

„Máš pravdu, je čas!“ přitakal Abarhil a požádal Roghibora: „Pomůžeš mi?“

Ten jen mlčky, ale zvědavě přikývl. Abarhil mu podal dlouhý šíp, jediný, který si vzal na vrchol věže. Ze záhadří vyjmul nevelkou lahvičku, otevřel ji a velice opatrně odlil na hrot šípu maličkou kapku tmavé, téměř černé tekutiny. Lahvičku zavřel a ukryl zpět. Vzal si od Roghibora šíp, několikrát jím zatočil, aby se tekutina rovnoměrně rozlila po celém hrotu. Ještě na něj několikrát foukl. Hustá kapalina začínala tuhnout. Šíp je připraven.

Podíval se na svého druha a tiše pronesl: „Víš, Roghibore, u nás doma se v této době slaví svátek enqainoré. Je to svátek obnovení spojený s novým začátkem a s novou nadějí. Kéž bych tu naději přinesl nám všem.“

Roghibor se jen mlčky usmál a položil mu ruku na rameno. Abarhil se zhluboka nadechl, otočil se a vyskočil na ochoz hradeb. Podíval se do strmé propasti pod sebou. Na krátký okamžik pocítil závaží, kterou však rychle ovládl. Zvedl hlavu a zabodl oči do svého cíle, jako by jej chtěl očarovat. Tak tam chvíli stál nehybný jako socha, viditelný ze všech stran.

Mužům dole v pevnosti to připadalo, jako by sám Adegúr, posel bohů, sestoupil z Maghrinu, aby dal pokyn k zahájení této krvavé slavnosti. Všechny oči v pevnosti byly upřené jen na něj. Mezi Shariany už se rozšířila zvěst o tom, o co se chce pokusit, a tak jej všichni bez dechu sledovali. Ticho zavládlo i v nepřátelském ležení a stejně tiše stály

i oddíly chyrrkhanského vojska. Žádné bubny, žádné rohy, žádný válečný pokřik. Jen ticho. Krátký okamžik klidu před bouří, která se měla co nevidět strhnout.

Abarhil měl pocit, že mu to nezvyklé ticho rve uši. Pomalu natáhl luk. Podíval se na svůj cíl a opět luk sklonil. Ještě není připraven. Vtom jako by k němu zdáli dolétla slova usměvavého brina.

„Až se cíl stane obsahem tvé mysli, pak to, co se odehraje v cíli, odehraje se i v ní a ona potom bude řídit tvou ruku!“

Upřeně se podíval na svůj cíl, vzdálenou maličkou postavičku jezdce na koni. Prostor kolem ní se začínal ztrácet, přestal vnímat šelest větru i občasné klapot kopyt a řinčení zbroje, které vítr donesl až sem nahoru.

Prostor a čas se spojily. Vnímá jen svůj cíl. Měl pocit, že vidí přímo do tváře nepřátelského vojevůdce.

Až se cíl stane obsahem tvé mysli...

Muži, kteří z hloubky pevnosti sledovali Abarhila na hradbách, měli pocit, že zkameněl. Stál tam proti jasnému nebi jako zdvižený prst boha války. Lev chystající se ke skoku. Potom se však pohnul a pomalu začal natahovat svůj luk. Dlouho, nekonečně dlouho trval ten pohyb. I na tu dálku bylo vidět neobvyklé prohnutí lučiště, které s tětivou tvořilo téměř kruh.

Abarhil měl pocit, že na okamžik vše zmizelo. Stál tu sám. A najednou ucítil, jako by mu někdo jemně položil ruku na rameno. Bylo to jako závan větru do zad.

Teď!

Aniž věděl jak, jeho prsty uvolnily tětivu a šíp vzlétl vzhůru.

Muži, kteří uvnitř pevnosti sledovali jeho výstřel, nemohli vidět, kam šíp letí, a tak jen tiše čekali. Ticho začalo být nesnesitelné. Jeho střelu již nesledovali jen obránci, ale i obléhatelé, protože někteří z nich si již všimli nehybně stojící siluety lukostřelce na nejvyšším bodě hradeb a ukazovali na ni rukou.

Šíp vystoupal na nejvyšší bod své dráhy a sklonil se hrotem dolů. Začal klesat a stále zrychloval svůj let.

Abarhil stál jako socha, ruka, která držela tětivu, byla stále ještě přitažená k rameni. Uvnitř hlavy slyšel nekončící drnění tětivy. Jeho mysl, střela i cíl byly v tom okamžiku jedno.

Všichni, kteří sledovali let šípu, Shariané na hradbách i nepřátelé pod hradbami, měli pocit, že to trvá nesmírně dlouho. Jak šíp klesal, už bylo zřejmé, kam má namířeno. Mezi muži na velitelském pahorku proběhla vlna vzrušení. Varován strhl velitel svého koně, aby se otočil čelem proti střele.

U Maghúra, blesko Abarhilovi hlavou. Zdálo se, že šíp svůj cíl mine.

Chesay sledoval klesající střelu, která nabírala rychlost. Připadalo mu, že je k němu přímo magicky přitahovaná. Ať natočil koně kamkoliv, měl pocit, že jej musí zasáhnout. V posledním okamžiku pod ním hřebec poskočil, jako by jej poplašila nějaká neviditelná ruka. Šíp dopadl, svezl se po erenbalové zbroji a zasáhl jej do nevelkého nechráněného místa na vnitřním stehně. Kovový hrot proťal látku i kůži a potom spadl na zem. Několik krůpějí krve zbarvilo jeho nohavici do ruda. Chytil se za stehno, ale když uviděl to nepatrné zranění, pohrdavě odfrkl.

Otočil koně směrem k tvrzi a zahrozil pěstí proti věži, na které stál neznámý lučištník. Rozzlobila ho troufalost a drzost, se kterou si ho přes tu obrovskou vzdálenost vybral jako cíl a zasáhl.

Přestože to bylo nepatrné zranění, Chesay náhle ucítil, že se jej dotkla smrt. Prudké bolestivé křeče mu sevřely stehno. Noha, kterou neovládal, se začala třást. S bolestným úšklebkem se znovu chytil za stehno. Hřebec zareagoval na nezvyklý pánův pokyn a začal se točit kolem své osy. Chesay ucítil, jak křeče zachvacují i jeho trup, a v panice

zatáhl za uzdu. Hřebec se postavil na zadní a Chesay pomalu přepadl nazad. Poslední, co mu proběhlo hlavou, byl nechápavý údiv.

Co se to děje? Zdálo se mu to, že ten střelec byl plavovlasý?

Krátce poté, co dopadl na písek, byl mrtvý.

Abarhil sklonil luk a společně s Roghiborem, který stál u hradby pod ním, s napětím sledoval chování gorwondského vůdce. Viděl, jak otáčí hřebce několikrát kolem své osy, a zdálo se, že se v sedle svého koně zaklání. Kůň se vzepjal na zadní a jeho jezdec se sesunul do písku.

Abarhil se otočil pomalu k Roghiborovi, dlouze vydechl, jak shazoval napětí té dlouhé chvíle, a tiše zašeptal: „Ať zapálí hranici!“

„Oheň! U Astoghára, oheň! Zapalte ten oheň!“ zaječel Roghibor a rozběhl se k ochozu, který byl obrácen do pevnosti, kde čekali jezdci seřazení k výpadu. Nadechl se a ze všech sil vykřikl: „Astoghár je s vámi, Shariané! Roghídan Agorlach zasáhl! Vzhůru vlci, lov začal!“

Jezdci vybuchli v jásot a pevnost se začala otřásat pokřikem Sharianů.

„Rogh i gor! Hon a smrt!“

Brána tvrze se rozletěla, jako když praskne hráz za povodně, a do zad nepřátelských oddílů se začali valit sharianští jezdci. Hranice na Togianě ze slámy a suchého dřeva vzplanula jako vích a oheň vyletěl v okamžiku do výšky několika metrů. Smluvené znamení pro útok. V chyrrkhanském vojsku daleko za hradbami se rozezněly bubny a válečné rohy. Ozval se válečný pokřik jednotlivých národů. Vojska se dala do pohybu. Slavná bitva o Dar Uru Awrakh a Anghir začala.

